

**LISINSKI
SUBOTOM
UVJEK
LISINSKI**
NEPROCJENJIV DOŽIVLJAJ!

Koncert je organiziran
uz podršku Veleposlanstva
Republike Koreje u
Republici Hrvatskoj.

**KOREJSKI
SIMFONIJSKI ORKESTAR**
HUN-JOUNG LIM, DIRIGENT
YURA LEE, VIOLA

**Iznimno srijeda,
30. rujna 2015. u 19 i 30 sati**

KONCERTNA DVORANA CONCERT HALL

LISINSKI

NEPROCJENJIV DOŽIVLJAJ INVALUABLE EXPERIENCE

PROGRAM

Wolfgang Amadeus Mozart:
Uvertira operi *Čarobna frula*, KV 620

Texu Kim:
„*Ko-Oh*“ za violu i orkestar (praiizvedba)

* * *

Antonín Dvořák:
Simfonija u e-molu, br. 9, op. 95, *Iz novoga svijeta*

Adagio – Allegro molto

Largo

Scherzo: Molto vivace

Allegro con fuoco

Nakon koncerta s umjetnicima će razgovarati **Branimir Pofuk**.

Na zabavnom programu s plesom izvlačenje nagrada za pretplatnike ciklusa *Lisinski subotom*.

Korejski simfonijski orkestar

Od osnutka, 30. ožujka 1985. godine, **Korejski simfonijski orkestar** održao je više od devedeset koncerata, profilirajući se u vodeći simfonijski orkestar Južne Koreje. Zahvaljujući sporazumu s Korejskim nacionalnim kazalištem, sklopljenom 1987., Orkestar je i jedini korejski orkestar specijaliziran za operne i baletne priredbe, koji sudjeluje u scenskim izvedbama uz Korejsku nacionalnu operu i balet te Korejski nacionalni zbor. Pripojen Ministarstvu kulture, sporta i turizma 1989., Orkestar je 2001. godine pretvoren u zakladu. Prigodom šesnaeste obljetnice postojanja, ustoličen je kao rezidencijalni orkestar Umjetničkog centra u Seulu. Tamošnjim redovitim nastupima i programima kao što je *SAC 11am Concert*, Orkestar se nastoji približiti suvremenoj publici.

U trideset godina postojanja Korejski simfonijski orkestar nastupao je na brojnim pozornicama u raznim prigodama, od najprestižnijih koncerata korejske klasične glazbene scene do posebnih projekata u svrhu podizanja svijesti o korejskog klasičnoj glazbi. Godine 2013. bio je jedini orkestar koji je nastupio na 18. ceremoniji predsjedničke inauguracije, a u dva je navrata (1989. i 1990.) u Jamsil Areni u Seulu pratio *Grand Choir* – zbor sastavljen od pet tisuća članova. Suradivao je s nizom svjetskih umjetnika među kojima su Plácido Domingo, José Carreras, Angela Gheorghiu i Radu Lupu. U lipnju 2010., u povodu 25. obljetnice djelovanja, Orkestar je gostovao u Carnegie Hallu u New Yorku te u Cerritos Hallu u Los Angelesu, zaslužujući pohvale lokalnih medija, uključujući i *New York Times*. Širu publiku Orkestar je osvojio snimkama glazbe za filmove *Shiri* ili *Tae Gug Gi: ratno bratstvo* te koncertima popularne glazbe u suradnji s međunarodnim pop-zvijezdama kao što je Sting. Uz redoviti program od pet godišnjih koncerata, od 2011. Korejski simfonijski orkestar uvodi i nove, specijalizirane cikluse (*Zvijezde u usponu*, *Razgovor s orkestrom* itd.) koji pobuđuju iznimno zanimanje ljubitelja glazbe. Od 2010. surađuje s različitim umjetničkim organizacijama s ciljem poticanja kulturnog razvoja diljem Koreje, što uključuje i nastojanja da se klasična glazba predstavi i u kulturno zapostavljenim regijama Koreje.

Od osnivača i ravnatelja Yun-Taik Honga, preko drugog glazbenog ravnatelja Kim Mina i trećeg Eunseong Parka, do četvrtog umjetničkog ravnatelja Hee-Joung Choia, Orkestar je neprestano napredovao. Dolaskom dirigenta Hun-Joung Lima 2014. na mjesto šefa-dirigenta i petog umjetničkog ravnatelja, Korejski simfonijski orkestar nastavlja put do najboljih svjetskih orkestara.

Hun-Joung Lim

„Dirigent Hun-Joung Lim uvijek ističe svoja ‘uvjerenja’ dok pokazuje majstorsko razumijevanje glazbenog teksta i ponire duboko u svaku izvedbu.“ (*Kyunghyang Shinmun*, 2004.)

Među vodećim osobnostima korejske klasične scene, fraze poput „pionir“ i „prvi“ prirodno se nameću pri opisivanju onoga što utjelovljuje **Hun-Joung Lim**. Još je za studentskih dana stekao priznanje na Glazbenom koledžu Nacionalnog sveučilišta u Seulu, kad je izabran za ravnanje zahtjevnom *Pričom o vojniku* Igora Stravinskog. To ga dovelo do dirigentske pozicije koncertnog ciklusa *Kompletne Mahlerove simfonije* od 1999. do 2003., čime je postao prvi korejski dirigent koji je uspješno ravnao svim Mahlerovim simfonijama, zapalivši tako iskru koja je rasplamsala eksplozivni *Mahlerov sindrom* koji je potresao korejsku klasičnu scenu. Pokazavši se i kao vješt skladatelj, osvojivši *Veliku nagradu* na 14. skladateljskom natjecanju *Dong-A*, Hun-Joung Lim diplomirao je na Glazbenom koledžu Nacionalnog sveučilišta u Seulu prije negoli je krenuo na studij kompozicije i dirigiranja u Sjedinjene Američke Države na Glazbeni koledž Mannes i na Juilliard School. Vrativši se u Koreju 1985., već trideset godina djeluje kao profesor dirigiranja na Odsjeku za kompoziciju Nacionalnog sveučilišta u Seulu. Istovremeno, od 1989. do 2013. bio je šef-dirigent Filharmonije Bucheon. Stekao je naslov „najboljeg dirigenta Koreje“ prema izboru dnevnog lista *Dong-A Ilbo*, dok ga je list *Hankyoreh* izabrao za najinovativnijeg profesionalca, kao jednog od „sto ljudi koji oblikuju budućnost Koreje“.

Njegova glazbena dostignuća priskrbila su mu brojna priznanja i nagrade, među kojima su korejska glazbena nagrada Korejskog glazbenog udruženja, Nagrada *Mladi umjetnik današnjice* Ministarstva kulture, sporta i turizma, Nagrada *Wookyeong Culture & Art*, Seulska glazbena nagrada, Nagrada za kulturu i umjetnost Republike Koreje te Glazbena nagrada *Daewon* za posebne doprinose. Znatno je pridonio i razvoju grada Bucheona u kulturno i umjetničko središte, što uključuje i priznanje Filharmoniji Bucheon kao prvoj glazbenoj organizaciji koja je primila Nagradu *Ho-Am* (korejski ekvivalent Nobelovoj nagradi). Osim što je u statusu petog umjetničkog ravnatelja Korejskog simfonijskog orkestra, aktivan je i kao profesor dirigiranja na Odsjeku za kompoziciju Glazbenoga koledža Nacionalnog sveučilišta u Seulu.

Yura Lee

Violinistica i violistica **Yura Lee**, pobjednica natjecanja *ARD* i dobitnica dviju prestižnih stipendija *Avery Fisher*, već dva desetljeća uživa karijeru koja je vodi diljem svijeta. Njezin glazbenički integritet i umijeće hvale i kritičari i neki od najcjenjenijih umjetnika današnjice.

Kao solistica, nastupala je s brojnim uglednim orkestrima, među kojima su Njujorška filharmonija, Čikaški i Baltimorski simfonijski orkestar, Orkestar iz Clevelanda, simfonijski orkestri Detroita, Saint Louisa i San Francisca, Filharmonija Los Angelesa, Simfonijski orkestar Sjevernonjemačkog radija, filharmonije Monte Carla, Tokija, Hong Konga... Surađivala je s dirigentima kao što su Christoph Eschenbach, Lorin Maazel, Leonard Slatkin, Myung-Whun Chung, Mihail Pletnevi i drugi. Nastupala je za Carnegie Hall kao izabrani umjetnik za ciklus *ECHO (European Concert Hall Organization)* u sklopu kojega je, osim u Weill Recital Hallu (u sklopu Carnegie Halla), priredila recitale u devet prestižnih dvorana Europe: Wigmore Hallu u Londonu, Symphony Hallu u Birminghamu, Musikverein u Beču, Mozarteumu u Salzburgu, Palais des Beaux-Arts u Bruxellesu, Concertgebouwu u Amsterdamu, Konserthusu u Stockholmu, Atenskoj koncertnoj dvorani i u Kölnskoj filharmoniji. Kao dvanaestogodišnjakinja, Yura Lee postala je najmlađa umjetnica koja je osvojila nagradu za debitanta godine na dodjeli *Performance Today* Nacionalnog javnog radija. Također, dobitnica je niza međunarodnih nagrada, što uključuje prvu nagradu na Natjecanju *ARD* u Njemačkoj 2013., prvu nagradu i nagradu publike na Natjecanju *Leopold Mozart* u Njemačkoj 2006., prvu nagradu na Međunarodnom natjecanju *UNISA* u Južnoafričkoj Republici 2010., prvu nagradu na Natjecanju *Yuri Bashmet* u Rusiji 2013. te nagrade na natjecanjima Indianapolis (SAD), Hannover (Njemačka), *Kreisler* (Austrija) i *Paganini* (Italija). I njezina diskografija zaslužuje priznanja; CD *Mozart in Paris* zabilježen uz Reinharda Goebela i Bavarsku komornu filharmoniju ovjenčan je prestižnim naslovom *Diapason D' Or*. Kao komorna glazbenica, redovito sudjeluje na prestižnim festivalima kao što su Marlboro, Salzburg, Verbier, Caramoor, Ravinia, Kronberg, Aspen... Muzicira uz brojne glazbenike, među kojima su Gidon Kremer, Andras Schiff, Leonidas Kavakos, Mitsuko Uchida, Miklós Perényi, Yuri Bashmet, Menahem Pressler, Frans Helmerson.

Studirala je na Juilliard School u New Yorku, Novoengleskom konzervatoriju u Bostonu, Mozarteumu u Salzburgu te na Akademiji Kronberg u Njemačkoj. Glavni profesori bili su joj Namyun Kim, Dorothy DeLay, Hyo Kang, Miriam Fried, Paul Biss, Thomas Reibl, Ana Chumachenko i Nobuko Imai. Profesorica je violine na Visokoj glazbenoj školi u Dresdenu te članica Komornog glazbenog društva Lincoln Centra u New Yorku, pri kojem djeluje i kao violinistica i kao violistica.

Nakon smrti cara Josipa II. u veljači 1790., **Wolfgang Amadeus Mozart** (1756. - 1791.) nadao se poboljšanju svojega statusa na bečkom dvoru. No Josipov nasljednik Leopold II., koji je do krunidbe vladao u Firenci kao Veliki toskanski vojvoda, preferirao je talijansku glazbu i glazbenike. Tijekom dvije godine na prijestolju, uvelike je transformirao bečki glazbeni život: planirao je zamijeniti stari Burgtheater novom zgradom, oživio je baletne predstave i *operu seriu*, te reformirao komičnu operu. Iako su se promjene činile drastičnima, zapravo su bile pogled u budućnost te su barem djelomično odgovorne za nastanak Mozartovih posljednjih dviju opera – *La clemenza di Tito* i *Čarobna frula*.

Poticaaj za nastanak opere *Čarobna frula* stigao je u svibnju 1791., ni sedam mjeseci prije Mozartove smrti, kad mu je obiteljski prijatelj i vlasnik prigradskog bečkog kazališta Theater auf der Wieden, Emanuel Schikaneder, predložio uglazbljivanje svojega libreta. Schikaneder se isticao kao pjevač, skladatelj, pisac i jedan od vodećih bečkih glumaca, a u svojem se kazalištu, u skladu sa zahtjevima publike, osobito posvetio izvođenju *Singspiela*, žanra s kratkim i pitkim glazbenim točkama koje su se izmjenjivale s govorenim dijelovima. U tom je duhu Mozart trebao napisati i *Čarobnu frulu*. Za svoj libreto Schikaneder se koristio različitim izvorima. Među njima je i *Oberon*, *Singspiel* koji je njegovo kazalište izvelo 1789., za koji je tekst napisao Karl Ludwig Giesecke prema priči iz zbirke orijentalnih bajki *Dschinnistan*. U *Oberonu*, glavni junak posjeduje čarobni rog koji mu pomaže u svladavanju poteškoća i omogućava spašavanje voljene žene. Godinu dana poslije, Schikaneder je sam napisao libreto za glazbu Benedicta Schacka, i to za djelo *Filozofov kamen* koje također sadrži elemente bliske onima u *Čarobnoj fruli*. Kao izvor, i tu je poslužila priča iz spomenute zbirke, ista koja je inspirirala i Mozartovu operu, s naslovom *Lulu ili čarobna frula*. U njoj, mladom princu Luluu dobra vila Perifirma povjerava spašavanje svoje kćeri Sidi iz ruku zlog čarobnjaka. Poklanja mu stoga čarobnu frulu čiji zvuk oduševljava sva živa bića te ih čini bezazlenima. Time Lulu nadmudruje svojega suparnika i uspijeva izbaviti djevojku, ostavljajući njezinu majku da uništi čarobnjakov dvorac. Radnja opere *Čarobna frula* od te se priče razlikuje u jednom bitnom aspektu koji je, još od praizvedbe 30. rujna 1791. u Schikanederovu kazalištu, bio predmetom rasprava, pa čak i povod za njezino omalovažavanje. Riječ je o obratu na polovici drame, kad se dobri utjecaji pretvaraju u zle. Naime, Kraljica noći u početku je predstavljena kao napaćena, povrijeđena majka čiju su kćer Paminu otele zle sile utjelovljene u Sarastru – visokom svećeniku boga Sunca. U provođenju pravde, Kraljici pomažu Tri dame koje mladom princu Taminu donose čarobnu frulu. Glavni Sarastrov pomagač, Monostatos, želi

pak Paminu za sebe. Tamino, zadužen za spas djevojke, odlazi u potragu za Sarastrom i njegovim skrovištem. No nakon dolaska, postaje svjestan da nije sve onako kako se čini i da je Kraljica zapravo izvor demonske zlobe, dok Sarastro predstavlja mudrost i prosvijećenost.

Brojna su nagađanja o tome zašto su se i jesu li se Mozart i Schikaneder odlučili na promjenu tijekom stvaranja opere. Moguće je da je to bilo potaknuto samom glazbom, što se već očituje i u **Uvertiri** u kojoj se nakon razvojnog dijela, elementi rekapituliraju zadivljujuće transformirani, s novom dinamikom i kontrapunktom. U svakom slučaju, Mozart je nastojao oplemeniti formu koje se prihvatio, i u glazbenom i u dramatskom smislu. Znakovitost glazbe je prikrivena simbolika radnje *Čarobnu frulu* uzdižu daleko iznad predvidivosti lakog karaktera konvencionalnog *Singspiela*. Osim što se obrat u radnji, kad Tamino shvaća što se zapravo događa, može shvatiti kao metafora za tadašnje razdoblje prosvjetiteljstva, opera sadrži i niz simbola povezanih s tadašnjom doktrinom i praksom Slobodnih zidara. I Mozart i Schikaneder bili su članovi te organizacije koja je nakon smrti Josipa II. bila na udaru zabrana novog cara.

Texu Kim (1980.) glazbeno je obrazovanje stekao na Glazbenoj školi *Jacobs* Sveučilišta u Indiani te na Nacionalnom sveučilištu u Seulu gdje je diplomirao kompoziciju, ali i kemiju. Glavni učitelji bili su mu Unsuk Chin, David Dzubay, Sven-David Sandström, Claude Baker i Sangjick Jun. Njegov skladateljski izričaj odražava mješavinu pozitivnosti i znatiželje, pa velik dio njegove glazbe uključuje fascinaciju svakodnevnim objektima i zvukovima, kao i zanimanje za glazbe nezapadnjačkih kultura, poput sjevernoindijske, gamelana te tradicijske glazbe rodne mu Južne Koreje. Diljem svijeta ugledni ansambli izvode njegova djela; ansambli Modern, Intercontemporain, Reconsil Vienna, Orkestar iz Minnesote, Alarm Will Sound, Filharmonija iz Seula... samo su neki od njih. Prisutan je i na manifestacijama kao što su festivali u Aspenu i Buffalu, Nacionalna konvencija Američkog udruženja orguljaša te Konferencija Američkog udruženja zborovođa. Dobitnik je brojnih nagrada (ASCAP/SCI, Dekanova nagrada Sveučilišta u Indiani, Američka nagrada te Međunarodna skladateljska nagrada *Isang Yun*). Rezidencijalni je skladatelj Korejskog simfonijskog orkestra. Osim originalne glazbe, piše i aranžmane te orkestracije za posebne prigode, poput svečanog otvaranja Paraolimpijskih zimskih igara 2014. Napisao je i više od pedeset dječjih pjesama, koje je objavio *Bicycle Korea*.

Skladbu „*Ko-Oh*“ za solo violu i orkestar Texu Kim napisao je na narudžbu Korejskog simfonijskog orkestra koji je večeras praizvodi. O nastanku djela skladatelj je zapisao:

„Godine 2010. pročitao sam dva zanimljiva članka o uspavankama. Jedan je tvrdio da je najučinkovitiji način uspavljivanja djeteta puštanje snimke majčinih otkucaja srca. Drugi se bavio natjecanjem u uspavljivanju djece održanom u Beču 1970-ih. Pobijedila je korejska narodna uspavanka koju je pjevala baka iz Koreje. Bez obzira na pouzdanost tih članaka, bili su dovoljno inspirativni da napišem skladbu o njima. Ipak, skladateljski proces počeo je tek u ožujku 2014. Tada sam doznao da moj otac boluje od raka, što me potaknulo da dovršim skladbu, u nadi da će otac moći doći na praizvedbu. Sada shvaćam da je skladba zapravo posveta mojim roditeljima i njihovoj generaciji u Južnoj Koreji – zapravo svakome tko zaslužuje kvalitetan odmor nakon napornog dana. Moja ideja ubrzo se proširila, postavši pseudorekvijem – ne pravi, jer bih to volio ostaviti za kasnije. Lako je povući paralelu između spavanja i smrti, pa onda i između uspavanke i rekvijema. Slučajno, tragično potonuće trajekta *MV Sewol* sa stotinama srednjoškolaca dogodilo se 16. travnja 2014., što me odvelo u daljnje promišljanje misterija života i smrti. Vanjska struktura skladbe „*Ko-Oh*“ odražava dnevni ciklus (noć-dan-noć) ili životni ciklus (rođenje-život-smrt) sa simetričnim poretkom stavaka polagani-brzi-polagani. Osim sporoga tempa, prvi i posljednji stavak imaju i brojne druge zajedničke karakteristike, poput tonskog središta te jampske (kratkodugo) ritamske figuracije, što je ujedno značajka otkucaja srca i korejske uspavanke, važnih nadahnuća za prvi i posljednji stavak.

Prvi stavak počinje ponavljajućim dubokim zvukovima bubnja (otkucaji srca), iz čega nastaje zvuk disanja. Od toga trenutka javlja se solo viola i razvija u kvaziimprovizacijsku i egzotičnu melodiju, koja nagovještava uspavanku u posljednjem stavku. Nokturnalno ozračje nastavlja se u malo aktivnijem središnjem dijelu. Silazne linije proizlaze iz visokih, metalnih zvukova, poput svjetla treperavih zvijezda, te se kompleksno isprepliću da bi kulminirale u turbulenciji. Prema kraju, duga, silazna linija solo viole postupno se povlači u mračan i miran početak. Frenetični drugi stavak naslovljen *Busy, busy!* govori o razlogu zbog kojega nam je potreban dobar odmor: dugim, grozničavim danima. Pun je uzlaznih i silaznih ljestvica i *glissanda* u različitim brzinama koje mogu simbolizirati kaotičan život. Moguće je čuti naznake *bluesa* jer sam, u nastojanju da napišem smirujuću glazbu, odmah pomislio na uključivanje elemenata duhovnih pjesama. Pri kraju svih blistavih kovitlaca, viola nastavlja plesati sama, dok ne izgubi svijest. Modificirani citat korejske narodne uspavanke i njegove daljnje varijacije čuju se tijekom posljednjeg

stavka. Poput drugih uspavanki, jednostavna je i smirujuća s ograničenim tonskim materijalom i ponavljajućim ritamskim obrascima. Ipak, katkad zvuči intenzivno i izražajno, što sam također nastojao uklopiti u ovaj stavak. Na kraju, solo viola svira posljednju frazu i nestaje potpuno sama, dok svi ostali spavaju.“ (preuzeto s www.texukim.com)

Uspjeh **Antonína Dvořáka** (1841. - 1904.) u Engleskoj, kad je političko ozračje bilo presudno za prihvaćanje njegove glazbe u Njemačkoj i Austriji, imao je višestruko i dalekosežno značenje za njegovu daljnju karijeru. Kao pobornik čeških nacionalnih obilježja u glazbi, naposljetku je, za prvoga posjeta Engleskoj 1884., među publikom neopterećenom kontinentalnim previranjima i tamošnjim nacionalnim predrasudama, doživio puno i bezrezervno priznanje. Nakon prvog posjeta, uslijedilo ih je još osam; za jednog od tih posjeta, 1891. u Cambridgeu je primio počasni doktorat, a za posljednjeg, 1896. premijerno mu je u Londonu izveden *Koncert za violončelo*. Rastuća slava odrazila se i na njegov status na kontinentu pa je 1889. nagrađen Austrijskim redom željezne krune, a ubrzo potom, u Beču ga je primio sam car. Sljedeće godine Praško umjetničko društvo priredilo mu je banket u čast, dodijeljen mu je počasni doktorat Češkog sveučilišta u Pragu te je izabran u Češku akademiju znanosti i umjetnosti. U međuvremenu je, zahvaljujući prijateljstvu s Petrom Iljičem Čajkovskim, ostvario koncertne turneje po Moskvi i Sankt Peterburgu. U lipnju 1891. stiglo mu je još jedno priznanje – poziv Jeannette Thurber, predsjednice Nacionalnog američkog glazbenog konzervatorija u New Yorku, da ondje preuzme mjesto umjetničkog ravnatelja i profesora kompozicije, uz plaću čak dvadeset pet puta veću negoli na Praškom konzervatoriju. Upravo je njegova reputacija skladatelja nacionalnog stila potaknula taj poziv te je, nakon pažljivog razmatranja, Dvořák sa suprugom i dvoje djece, potkraj rujna 1892. stigao u New York. Samo pola godine nakon preuzimanja novih dužnosti, i to u samo četiri mjeseca, skladao je svoju novu, ujedno i posljednju, ***Devetu simfoniju u e-molu, op. 95, Iz novoga svijeta***.

Trogodišnji boravak u Americi, prekidan povremenim posjetima Češkoj, pokazao se iznimno poticajnim za Dvořákovu stvaralaštvo. Osim spomenute *Simfonije*, napisao je tada i *Drugi koncert za violončelo i orkestar*, *Američki kvartet* te kantatu *Američka zastava*. No nije uspio ostvariti svoju namjeru da uglazbi *Hiawathu*, epsku poemu američkog pjesnika Henryja Wadswortha Longfellowa koju je, prije negoli je otišao u Ameriku, pročitao u češkom prijevodu. Ipak, Longfellowov ep znatno je utjecao na nastanak *Devete simfonije*; čini se da je upravo zahvaljujući tim stihovima simfonija dobila svojevrstu obojenost lokalnom glazbom američkih Crnaca i Indijanaca. To je potaknulo i brojne dvojbe i nagađanja o izvorima melodija djela. Drugi i treći

stavak koji su izravno nadahnuti epom *Hiawatha*, ukazuju na činjenicu da je skladatelj bio zainteresiraniji za priču o legendarnom indijanskom poglavici nego za glazbu Indijanaca, čemu u prilog idu i istraživanja prema kojima Dvořák gotovo i nije imao prigode doći u dodir s indijanskom glazbom. Crnačku je pak glazbu bolje poznao zahvaljujući znatnom broju afroameričkih studenata na Konzervatoriju. Preko njih, a osobito preko nadarenoga pjevača Henryja Burleigha, upoznao je širok repertoar napjeva s plantaža te duhovnih pjesama. Moguće je da se to u određenoj mjeri očituje i u pojedinim elementima 9. *simfonije*, no prema samom autoru, to nije znatnije utjecalo na melodijsku strukturu. Dvořák je isticao da „to jest i uvijek će biti češka glazba“. Također je negirao citiranje bilo crnačkih bilo indijanskih melodija: „Svoje sam teme sâm skladao, obuhvaćajući crnačke i indijanske osebnosti, te sam ih, koristeći se njima kao polazištem, oblikovao svim sredstvima modernih ritmova, harmonije, kontrapunkta i orkestracije.“

Ostvarenje koje po mnogočemu slijedi obrazac klasičnih simfonija, pri čemu se Dvořák ugledao na kolegu i prijatelja Johannesa Brahmsa, nastalo je na narudžbu Njujorške filharmonije te je praizvedeno u Carnegie Hallu 16. prosinca 1893. pod ravnanjem njemačkog dirigenta Antona Siedla. Oduševljenje publike bilo je veliko: odobravalo se nakon svakog stavka, a Dvořák je za svakog pljeska osjećao obavezu da ustane i nakloni se. Takav doček mogao se predvidjeti već i prema reakcijama nakon javne generalne probe dan prije, kojoj je svjedočio kritičar lista *New York Herald*, izvjestivši: „Dr. Antonín Dvořák, slavni češki skladatelj i ravnatelj Nacionalnog glazbenog konzervatorija, zadužio je američku umjetnost velikim djelom jučer, kad se njegova nova Simfonija u e-molu *Iz novoga svijeta* svirala na drugom pokusu Filharmonije u Carnegie Hallu. Dan je bio važan u američkoj glazbenoj povijesti: svjedočio je prvoj izvedbi plemenite skladbe. Djelo je junačkih proporcija; sazdana je u umjetničkoj formi koju su pjesnici-glazbenici poput Beethovena, Schuberta, Schumanna, Mendelssohna, Brahmsa i mnogih drugih velikana obogatili najdragocjenijim kliktajima svoje glazbene imaginacije... A ta nova *Simfonija* dr. Antonína Dvořáka vrijedna je svrstavanja među najbolje kreacije glazbenika koje sam spomenuo. Nije ni čudo što su slušatelji bili puni entuzijazma. Djelo je nagradilo njihov osjećaj za estetski lijepo svojim vrelom blagih, patetičnih, plahih melodija, svojim bogatstvom harmonijskog ruha, svojom delikatnom, sonornom, veličanstvenom, raznolikom instrumentacijom...“

Ana Vidić

**LISINSKI
SUBOTOM
UVJEK
LISINSKI**
NEPROCJENJIV DOŽIVLJAJ!

KONCERTNA DVORANA CONCERT HALL

LISINSKI

NEPROCJENJIV DOŽIVLJAJ INVALUABLE EXPERIENCE

10. LISTOPADA 2015., 19.30 sati

STEPHEN KOVACEVICH GLASOVIR

Sretan rođendan maestro!

Nakladnik: Koncertna dvorana Vatroslava Lisinskog

Za nakladnika: Dražen Sirišćević, ravnatelj

Producentica programa: Ivana Hauser

Urednica: Ivana Hauser

Autorica teksta: Ana Vidić

Lektorica: Rosanda Tometić

Oblikovanje, grafička priprema i tisak: Intergrafika TTŽ d.o.o., Zagreb

Naklada: 500 primjeraka

Cijena: 20 kuna

www.lisinski.hr

LISINSKI SUBOTOM UVJEK LISINSKI

NEPROCJENJIV DOŽIVLJAJ!

KONCERTNA DVORANA CONCERT HALL

LISINSKI

NEPROCJENJIV DOŽIVLJAJ | INVALUABLE EXPERIENCE

GRAD ZAGREB

CROATIA OSIGURANJE

osiguranje 1864.

INA

**Večernji
list**

*Zagreb
moj grad*

tportal.hr